

EL NAIXIMENT DEL GAV FA VINTICINC ANYS

L'unió dels rius Guadalaviar i Tureja fa gran al nostre valencià riu Turia. I l'afluència d'aigües d'este, fa rica a la nostra Patria

Valenciana. Es l'essència del viure del poble valencià. Valencia no haguera segut possible sense l'existència d'eixe riu.

Res paregut va succeir fa vinticinco anys. Dos moviments socials, dos riudes de valencianisme, d'amor a Valencia, d'orgull patriòtic, de necessitat de lluita per a defensar tot l'històric patrimoni valencià de la tempesta catalanista que amenaçava a les terres valencianes despullant-nos de la nostra personalitat, de la nostra cultura, de la

En L.R.P. bollia inquietut, por al furor catalanista, necessitat de fer res que fora positiu, ganes de lluitar per la patria...// Pero la Junta Directiva de Lo Rat Penat no es movia. I un grupet de socis s'envalentonà i decidi eixir al carrer.

nostra llengua, de la nostra independència, varen confluïr en el temps i en el lloc per a fer possible la gran riuada de valencianisme patriòtic i social que ha segut realitat durant els ultims vinticins anys dins del si del Grup d'Accio Valencianista.

Fon el 18 de juny de 1977, en el restaurant dels Vivers de Valencia, en motiu

del sopar-homenage que un grup de L.R.P. li feu al Dr. Ubieto. Allí confluïren els dos rius de valencianisme actiu i algun que atre barranc, calmat i sec durant prou de temps i que en aquell moment començà de nou a brollar valencianisme.

En L.R.P. bol·lia inquietut, por al furor catalanista, necessitat de fer res que fora positiu, ganes de lluitar per la pàtria. Allí estaven famílies sanceres demanant ajuda perquè en els col·leges catalanisaven als seus fills. Però la Junta Directiva de Lo Rat Penat no es movia. I un grupet de socis s'envalentonà i decidí eixir al carrer.

Miquel Lerma, Chimo Romero (q.e.p.d.), Vicent Alonso, Joan Prieto, Maria Teresa Ortuño, Francesc Quiles, Mª Ampar Martínez, Vicent Cervera, Emili Cervera, Pascual Lerma, Paca Penella, Laura Joan Costa i algun que atre mes, formaren "LA PARAETA", obriren taula en els carrers de València i dels seus pobles i, en les seues paraules i els seus fullets, feren obrir els ulls a milers i milers de valencians que a poc a poc anaren convertint-se en valencianistes actius. Els valencians mai podem agrair ad este grup lo molt que feu en defensa de València. Ad ells s'ajuntaren homes com Rafael Orellano, Francesc Ruiz, Vicent Albert, Manolo Gimeno i alguns mes.

Per un atra part i des d'abril de 1976 funcionava PROMOCIO DE CULTURA VALENCIANA. A principis de 1977 se convertí en la primera associació que ixque publicament en els mijos de

comunicació valencians defenent la cultura i la personalitat valenciana clarament diferenciada de lo català. El matrimoni Vicent Saez Merino i Pilar Tormo, el matrimoni Benjamin

Narbona Arnau i Rafaela Calvo, Mosen Josep Climent, el Dr. Eugenio Lopez-Trigo i yo mateix com a gerent de Promocio de Cultura Valenciana,

erem l'atra corrent que confluï al sopar d'homenage a Ubieto en el Restaurant dels Vivers.

Els dos rius que portaven el fruit valencianiste en aquells moments foren

els promotors d'eixe sopar. Ad ell convidarem a personages valencianistes que actuaven per lliure com Xavier Casp, Miquel Adlert, Julian San Valero, Vicent Boira i algun atre. Convidarem a entitats que pareixien tindre un color valencianiste clar com "Lo Rat Penat", "Amics de la Poesia", "Amics de la Barraca", "Círcul Aparisi Guijarro", "Academia de Cultura Valenciana", etc. Tots estos eren els barrancs secs que des d'aquella nit començaren a fer fluir pel seu caixer un valencianisme social i actiu, valent, lluitador, sense por a res ni a ningú.

Al sendema d'aquell sopar, deneu de juny, naixqué el "CONSELL VALENCIÀ" - Coordinadora d'Entitats Culturals per imperatiu polític posterior-. Cadascuna de les Entitats que acodiren se compromete a fer valencianisme actiu, pero dins de la seua entitat, entre els seus socis, exclusivament en la seua parcela cultural i ajudant en les seues possibilitats i coordinadament en les atres.

Però quedava orfe el valencianisme. ¿On acodir els valencianistes que anaven despertant, que anaven coneixent la catalanisació de tot lo valencià i que volien lluitar de ferm per

defendre lo nostre?

Despres del repartiment pels buçons de València d'una pagina del diari Avui català en el que nos incloïen a tots el valencians dins del "Països

**¿On acodir els valencianistes
que anaven despertant, que
anaven coneixent la
catalanisació de tot lo valencià i
que volien lluitar de ferm per
defendre lo nostre?**

**Decidirem crear una nova
associació i fer socis d'ella a
tots el que cridaren demanant a
on apuntar-se per a acodir a
treballar. Havia naixcut el GAV.**

Catalans", eren centenars els que cridaven al telèfon 3217355 del Consell Valencià demanant a on apuntar-se per a fer valencianisme actiu. Reunint en el meu despaig, Cronista Carrere 9, 5° D, els components de "La Paraeta", a mes de Rafa Orellano, Paco Ruiz, Vicent Albert i yo, decidírem crear una nova associació i fer socis d'ella a tots el que cridaren demanant a on apuntar-se per a acodir a treballar. Havia naixcut el GAV.

Eren els finals de l'estiu de l'any 1977. Ara fa VINTICINC ANYS Vinticin anys en els que el Grup d'Acció Valencianista ha segut sempre fidel als seus principis, fidel a la lluita en defensa de la nostra terra, de la nostra cultura i de la nostra personalitat. Fidel sempre en la lluita contra bogins i traïdors. I sempre seguirà igual.

Manuel Zarz

Accio

Fa unes setmanes el nostre president Manuel Latorre em demanà una col·laboració per al SOM en motiu del XXV aniversari de la fundació del GRUP D'ACCIO VALENCIANISTA.

Crec que, ja que soc el president fundador, lo lògic és que parle de com es fundà i de la grandesa de la seua obra.

Hi ha coses escrites que fan mal i lo que és pitjor, causen desànim. A mi em fan mal i als demés els desanima, perquè ignoren la veritat sencera. La veritat a miges és la pitjor de les mentides, i els silencis poden sembrar el pesimismo.

Yo vullc aprofitar per a alçar els ànims que estos escrits hagen pogut ocasionar.

En el Grup tots i cadascu dels que lluitaren, ho feren en la millor voluntat i desinteressadament. Com no som deus, uns ho feren en més encert i altres no tant, però cap mereix ser menyspreat.

La defensa de l'identitat valenciana, no precisa altra cosa que posar en acció la seua pròpia idiosincrasia, que és el seu, al poder organitatiu des de l'improvisació: el <<pensat i fet>>. Les falles són una potència, un exemple. Eixa és la nostra riquesa.

La defensa de l'identitat valenciana, no necessita cap altra cosa sinó posar en acció les nostres virtuts com a poble, no com empresa o negoci.

Les virtuts d'elit no acostumen a ser eternes, el poble sí.

Tenim no res quan aflorà el pancatalanisme. El pancatalanisme perfectament organitzat i finançat per un determinat capitalisme nazi-català, prengué com a catapulta a les joventuts valencianes de l'esquerra que estaven gestant-se en la clandestinitat. ¡Paradòxic, eh! La dreta invasora aprofitant-se de l'esquerra valenciana com a cavall de Troia.

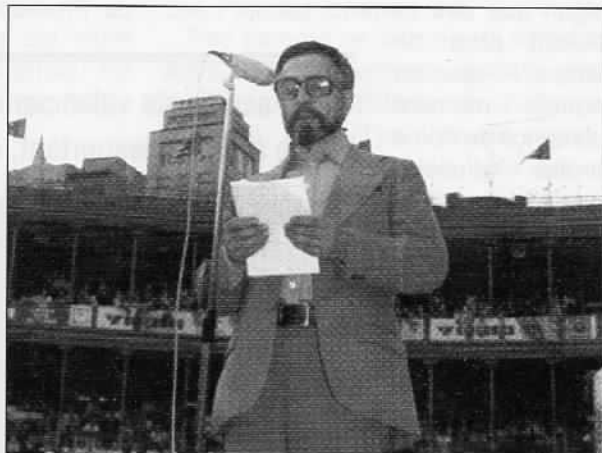
Les joventuts universitàries, en la seua fam de llibertat, eren la terra millor fèrtil per a assumir qualsevol canvi, (bandera, nom...) disfressats de

progressisme.

Ho tenien tot: En la vanguardia la Nova Canço enverinant "apècs". Com a forces d'ocupació, els polítics d'esquerra i, uns pocs de la D.C. incorporats en U.C.D., mes els sindicats d'esquerra que empassaven de quatrí barrades fins als carnets, se sentien amos de la situació. En la retaguardia, per suposat, el capitalisme invasor del "nort" pagant i premiant a traïdors.

Front ad aço ¿Què teniem els valencians? Amor patri, amor propi, coratge, i, per tot el nostre capital, la nostra peculiar riquesa: el poder d'improvisació, ja que en aço no nos guanya ningú. Els organitzadors del nort desprecien esta qualitat i, era el factor sorpresa.

Alguns valencians de bona voluntat

fets. I aixina ara botem cap al principi:

Gràcies a les converses dels divendres de portes obertes, que en molt bon criteri i encert, organitzava L.R.P. i ben anunciades en premsa i ràdio, els valencianistes de tota condició social i cultural, tingueren un lloc a on acudir per a compartir inquietuts i projectes. M'estic referint a les postrimeries de 1976. Però estes reunions es convertiren en el

mur de les lamentacions. Passar a l'acció, vingué per generació espontànea: estavem comentant la notícia de l'anunci de la propera dimissió de l'alcalde de València, En Miguel Ramón Izquierdo. Les acabades de crear, associacions de veïns, (autèntics soviets en aquells temps, la qual cosa pogui comprovar en la meua

etapa de regidor), li feren objecte de múltiples agressions de les que ixque indemne de milacre.

En independència de la simpatia personal que poguerem tindre-li, llavors, forem tan egoistes com amics.

Nomes teníem dos autoritats de reconegut valencianisme: el president de la Diputació senyor Carrau i l'Alcalde de la ciutat En Miguel. En eixes circumstàncies no nos podíem permetre el lux de quedar-nos sense el recolzament de cap dels dos, puix en l'ànim de tots estava eixir enjorn a la nova reconquesta de València per als valencians.

Se m'ocorregué proposar que hauríem d'anar a sa casa d'immediat,

En el Grup tots i cadascu dels que lluitaren, ho feren en la millor voluntat i desinteressadament. Com no som deus, uns ho feren en més encert i altres no tant, però cap mereix ser menyspreuat.

i en molt d'entusiasme intentaren organitzar primer, i convocar després; o siga, de dalt a baix. El sistema era contrari a l'espírit popular, per aço fracassaren com a entitats convocants.

L'èxit vingué de la mà de l'improvisació. Ad est èxit s'incorporaren les entitats que no passaven de la gestió. El matrimoni era necessari i convenient. Una vegada mogudes les masses, era absolutament imprescindible l'organització. Esta experiència vingué de la mà, especialment, de M. Zarzo qui trobà per fi una entitat de fet, a qui nomes faltava formalitzar-la en dret.

Deixé el desig de permenoritzar, en pro de la brevetat. És per això que donare grans bots en la narració dels

sense pensar en lo intempestiu de l'hora o de qualsevol altra circumstància. Anarem un grup de joves i no tan joves de L.R.P. a sa casa en decisió. Nos rebe a punt de sopar, i li diguerem que el necessitavem; que no estava a soles, que a partir d'eixe moment no deixariem de lluitar i nos ajudariem mutuament, com aixina fon. El temps ho demostrà.

El resultat tots el coneixem: Parterre, (verdader trampoli) plaça de bous; Jardins del Real, (per lo del Pare Fullana), etc....

Este relat mereix l'atenció literària, i aixina, tinc intenció de fer-ho en el meu llibre de memòries.

A la vista de lo positiu de la visita, totes les setmanes improvisavem alguna acció: Reconquesta dels carrers; dels pobles... Alcoy (2ª acció), Elig, l'apoteosis de Borriana... ¡Quantes maravelles he de deixar-me en el tinter!

En les innumerables accions del Grup i de totes i cadascuna de les persones en les seues renunciacions vitals; sos heroïsmes anònims i sa imprescindible ingerència política en l'etapa de la redacció de l'Estatut, es conseguí lo fonamental: ¡Ara ya no partim de zero!

Des de l'aprovació de l'actual Estatut, tenim base legal. Els que han de fer malabarismes son els catalanistes i els seus simpatitzants.

A mi em tocà el desagradable paper de l'ingerència política i, encara que abans no pogué ser, ara de la ma del President més jove, puc dir-li al Grup ¡Missio complida!

Ara tenim un Estatut en el que es contempla el dret històric i per tant constitucional del Regne de València, encara que la denominació d'us siga la de Comunitat Valenciana.

L'historia i Real Senyera perfectament definida, per a tota la Comunitat. Ya no cap l'engany de que es nomena de la ciutat.

L'Idioma Valencià està en paritat categòrica en el Castellà, (es un matís encara desaproveït).

I, finalment, l'Himne de Thous i Serrano, abans Regional i ara de tota la Comunitat Valenciana.

Per lo que he pogut comprovar fins a la data, les accions definitives i més transcendents; les accions "puntilla", encara son desconegudes i no es bo, puix conèixer-les podria servir de pauta

en el futur.

L'història del Grup d'Acció no cap en una llibreria, però veig que està fent falta que escriga, almenys la part que jo conec i que humanament em siga possible.

No obstant, pense que es ocasió convenient per a avançar alguns apunts.

Els primers diners que rebe el grup (futur Grup), per a les despeses de la primera caravana (22 cotxes) en destí Alcoy, foren cinc-centes pessetes (de les de llavors) i varen ser donades pel Senyor Baixauli.

Com, el Senyor Broseta, secretari d'Estat per a les autonomies, feu retardar l'eixida de l'avió a Madrid perquè yo no havia acabat d'expondre-li les nostres exigències, en un despaig en l'aeroport. Exigències que es tingueren en

conte.

Hi ha infinitat de coses que deixarien perplexes a moltes persones, però he d'acabar i ho fare en lo més transcendent: la cremà de la "marfega".

La U.C.D. tenia preparades varies alternatives en la redacció de l'Estatut d'Autonomia per a València. Unes més decidides en favor de l'indiscutible identitat històrica del Regne, altres en algunes concessions i altres asquerosament consensuants.

Falta una espenta decisiva que demostrara que els valencians no anaven a ser molls, i que estavem en el Grup, i el Grup era capaç de realitzar qualsevol cosa, però també tenia la grandesa de realitzar-les sense necessitat d'utilitzar la violència. Algun dia es coneixeran els permenors; ara nomen

dire que la cremà de la "marfega" fou decisiva. Nomes, s'admète, com a gest de consens, la denominació <<Comunitat>> priorisant en el preambul la de Regne i, aço fon en l'objectiu d'evitar que quan manara l'adversari fora modificat l'Estatut. Aixina, durant temps d'hegemonia del P.S.O.E. l'Estatut no es modificà. També el temien la resurrecció del Grup i no s'atreviren a anar més alla de "la nostra llengua", en lo que tenien confós al poble.

Hi ha persones en noms i llinages en el meu cor que pugnen per eixir a la palestra, espere i desige que Deu em done vida i força per a que no quede en l'anonimat. Haurem de dependre d'una per totes a no apagar les llums a favor d'altres.

Hi ha milers de coses que es pogueren realitzar, perquè darrere dels quals teniem la responsabilitat de l'acció política en directe, teniem espantant al Grup i lo que ell representava, en una força increïble que sorprenge a propis i estranys; que deixà en bolquerets l'organitzadíssim pancatalanisme.

¡Quina força la del Grup d'Acció Valencianista! (Que no s'escampe en pessimisme, ni de paraula ni per escrit).

Al poble valencià se li ha de millorar culturalment, però no canviar sa forma de ser. No devem enganyar-nos nosaltres mateixa deixant-nos arrastrar pels ideals de certes minories que, per ser-ho, no son representatives del SE valencià.

Les persones del Grup tenen dret a treballar el valencianisme en les entranyes de qualsevol partit polític, però el Grup com a entitat, no ha de tenir més ideal polític que la defensa de l'identitat valenciana. Vicente Blasco Ibañez (açó ho he viçcut yo) des del seu republicanisme convençut, no volgué, per contra, que es modificara en res la Senyera, fent respectar la corbana. ¡A vore si prenim l'exemple! Si volem dur banderes modificades (polítiques), duem-les des d'altres entitats, però mai des del Grup.

A improvisadors no nos guanyem res. Este es el nostre peculiar capital.

¡Amunt <<bona gent>>! ¿Vos enredau? ¡Amunt valencians! ¡Vixcoteu València per sempre!

Rafael Orellano

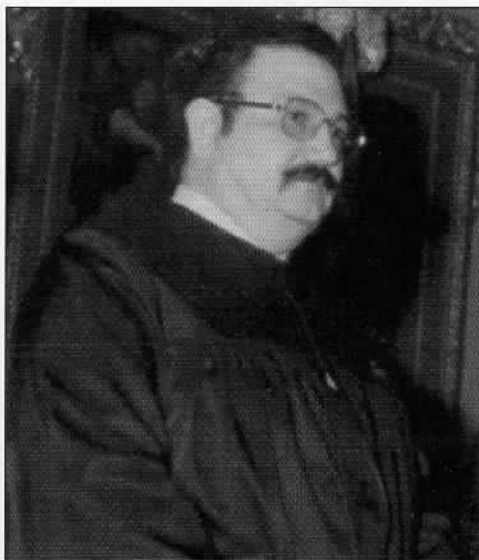
Silenci trencat

Benvolguts socis del Grup D'accio Valencianista: Per insistència del meu president actual, Manolo, trenque el meu voluntari silenci davant d'este 9 d'octubre proxim i de l'efemerides de la creacio del nostre Grup d'Accio Valencianista.

En aquells anys, semblava que la nostra Patria estava malbaratant-se en la novella inaugurada democràcia que, per ad atres pobles els parlava d'esperances en llibertat i, no obstant per al Regne de Valencia, se nos presentava fosc i confus davant d'una nova esclavitut que, iniciant-se per la llengua i cultura, nos portava a ser appendix d'una atra que, en tots els respectes a la seua historia i cultura (per atres raons grans), aliena a nosatres.

Encara recorde com anavem desesperats els valencianistes als locals de L.R.P. i com alli un grup de valencianistes, inquiets en la passivitat d'alguns dirigents, iniciaven a través d'una paraeta el moviment valencianiste que cristallisava en el nostre Grup.

recorde com anavem desesperats els valencianistes als locals de L.R.P. i com alli un grup de valencianistes, inquiets en la passivitat d'alguns dirigents, iniciaven a través d'una paraeta el moviment valencianiste que cristallisava en el nostre Grup

¡Cóm no recordar aquell atre 9 d'octubre! primer per a uns atres de la Democràcia real i, per als valencians nomes formal, en que eixiem de les nostres cases en la Senyera en les mans i sense saber si anavem a ser la familia o els milers que en acabant forem; i que sobre tot, en una gran convocatoria de boca a boca, per la vesprada nos reunirem en el carrer de Balien incorporant-nos un poc a la brava en la gran manifestacio, i per primera vegada varem fer patent el nostre desacort en els politics que usufructuaven la representacio del poble als peus del pont d'Arago en la plaça d'America.

Recorde com Eduart Chulia Vicent, President que fon del circul Apasisi i Guíjarro, me donà un dia un panflet de Joan Fuster que es titulava "El blau de la Senyera" per a en una semana preparar la contestacio i donar una conferencia en els locals del Circul en el carrer del "Almirante" Nº 9 d'esta Ciutat; en tan curt espai de temps, la prepari i la vaig donar, ad ella concorre un numerós public, entre ells alguns dels que estavem fundant el nostre Grup, al cap de dos dies (la conferencia havia segut en dijous) em demanaren que la tornara a repetir en Barig, aixina ho fiu en companyia, entre atres de Manolo Zarzo, el qual ya s'havia destacat en l'anterior dit 9 d'Octubre.

Aixina fon com vaig donar dotzenes de conferencies i, quasi sense saber cóm, em vaig vore President del Grup d'Accio Valencianista i vivint els anys mes plens de la meua vida.

No puc oblidar les grans manifestacions que, des de la primera, aquella magnifica que des del Parterre, pel Carrer de la Pau, Ajuntament, etc., fins les Torres dels Serrans i que, concedida al meu nom perque molts dels "lidres" del valencianisme, a l'hora de la veritat, posaven moltes dificultats de fer-se responsables. ¡Com no recordar el dia de la "cremà" de la marfega en l'Ajuntament en el 9 d'Octubre dels de mes brega de tots! Ni puc oblidar el del famos "asalt" (que no fon) a la Generalitat i ya dins d'ella com hi havia algun actual "santó" que me demana-

Se que el moment pel que travessem pot ser que siga mes dificil, pero tambe,estic segur, que esta guerra la guanyarà el que tinga mes constancia, que els politics que nos venen en la seua frivolitat, seran pols de l'historia

va, quasi plorant, que li diguera al poble una mentira per a calmar els anims i la meua negativa a fer-ho. Ni de les pressions per a que el Grup cedira en la Senyera, denominacio i llengua en els incipients pactes entre els polítics de cara a l'Estatut, en el despaig d'un famós advocat i polític hui en dia lamentablement desaparegut.

Pero sobre tot, no oblide mai en el recort i en les meues oracions, als patriotes que, colze a colze, batallaren i que, demanant perdo per les involuntaries omissions, tant recorde com a Antoni Sahuquillo, a Higon, a Paco Nieto, al senyor Latorre, al senyor Vicent, al senyor Pepe (que en realitat crec es dia Gaspar) de Tavernes Blanques, al senyor Medina i un ya molt excessiu llarc etc. I que estic segur que com a creient que soc, la Verge dels Desamparats, Sant Vicent Ferrer i tots els compatriotes que estan en la gloria, els tindran en la seua companyia per l'amor en que defengueren la seua Patria quan tants la negaven per ignorancia o venda.

Se que el moment pel que tra-
vessem pot ser que siga mes difícil,
pero tambe, estic segur, que esta
guerra la guanyarà el que tinga mes
constancia, que els polítics que nos

venen en la seua frivolitat, seran pols
de l'història, perquè ¿Qui s'enrecorda
hui en dia dels primers parlamenta-

ris? ¿i dels segons?

Unim-nos tots, com nos uniem en
aquells Parterres dominicals que
foren una de les millors armes a
servici de Valencia, compregant
els altres punts de vista i les debilitats
humanes, no proferim mai
paraula ofensiva cap al germa que
en un moment caiguen en eixes debilitats,
no afonem en lo que nos
separa als patriotes i elevem lo que
nos unix.

I sobre tot, sigam intel·ligents, que
es hui en dia la primera de les obli-
gacions que tenim. No nos cregam
el melic del valencianisme, puix des
d'eixe moment, estarem separats
del sentiment del carrer al que el
Grup sempre ha estat al seu costat.
No fem el joc als qui els ve be el tali-
banisar-nos per a amagar els seus
bastants interessos. I sobre tot fide-
litat a la Patria.

Un fort abraç de germanor.

Pasqual Martin Villalba i Medina